

full DOMINICAL

CARTA DOMINICAL

† SALVADOR CRISTAU I COLL
Bisbe de Terrassa

Sobre aquesta pedra

Quan en una organització, sigui gran o petita, com pot ser un Estat o també una empresa qualsevol, desapareix el cap, el president o el CEO com es diu actualment, es produeix una situació de crisi, d'aturada que en alguns casos pot arribar fins i tot a la seva desaparició.

Però no és pas així en el cas de l'Església. És veritat que cada vegada que hem viscut l'experiència de la mort d'un Papa hem tingut una sensació d'orfandat. I no només nosaltres els creients de l'Església catòlica. També per a molts cristians d'altres confessions i fins i tot per a molts no creients. Alguns, en aquests dies, m'han vingut a expressar el seu condol, a vegades sense dir-ho explícitament ho manifesten amb la mirada, amb l'expressió de la seva cara i amb unes breus paraules: «ha mort el Papa...». Així m'ho han expressat algunes persones. Perquè la figura del Papa omple no sols l'àmbit de l'Església catòlica sinó també el cor de moltes persones, creients o no creients.

Però la nostra no és una orfandat que porti a l'abatiment, o l'enfonsament. Perquè els cristians vivim el que en diem l'esperança, aquella esperança que no defrauda, diu sant Pau, quan és autèntica.

I el que vivim a l'Església en aquests moments reforça encara més la nostra fe en la mateixa Església i en el Senyor Ressuscitat, que és viu i hi és present. Per a moltes persones el papa Francesc, però tam-

bé tots els papes i especialment els que hem tingut aquests darrers anys, han format part de la nostra vida, enmig la nostra societat secularitzada; i això és una constatació que d'alguna manera ens fa pensar que en el cor dels homes i dones d'avui hi ha enyorança de paternitat, hi ha necessitat de Déu.

Des d'aquell dia que Jesús va dir a Simó: «Tu ets Pere i sobre aquesta Pedra jo edificaré la meva església... i tot el que lliguis a la terra quedarà lligat al cel...», des d'aquell dia fins al dia d'avui, el Papa, el Bisbe de Roma, el successor de sant Pere ha exercit el rol i la missió de Vicari de Jesucrist a la terra, de guardià del dipòsit de la fe i de la unitat, i en els darrers anys això ha comportat un indubtable liderat-

ge moral i espiritual en el món.

I encara que això ho trobem a faltar quan es produeix una situació com la que vivim i que oficialment anomenem «seu vacant», amb tot, la nostra fe i la nostra esperança van molt més enllà del que suposaria la manca d'un cap com podria passar en el món de la política o de l'empresa, perquè el Papa és certament el cap, però és el cap visible perquè només Jesucrist Ressuscitat és el veritable Cap.

Ha mort el papa Francesc, és veritat, i sentim el dolor de la separació, però sabem que no era ell qui portava la nau de l'Església, sabem que Jesús és qui la governa amb el seu Esperit Sant. I per

això podem dir que la nostra esperança és verdadera perquè des d'aquell dia que va canviar al nom a Simó fins ara, sempre ha estat present el Senyor a la seva Església: «Jo seré amb vosaltres dia rere dia fins a la fi del món» (Mt 28,28).

Alguns mitjans de comunicació m'han preguntat quin seria el perfil que jo voldria per a un futur Papa, per al Papa que ha de venir. I la meua resposta ha estat sempre dir que l'Església no és una empresa multinacional, que és l'Esperit Sant qui la porta i la mou tot i les nostres mancances i foscos, i que sempre ens ha donat aquell pastor, aquell Papa que en cada moment hem necessitat. I no tinc cap dubte que així ho farà ara també, com sempre ho ha fet.

ENTREVISTA

Per una salut més humana

MONTSERRAT ESQUERDA

La nova degana de la Facultat de Ciències de la Salut Blanquerna-URL, Montserrat Esquerda, es proposa formar professionals que treballin «per una salut més humana, equitativa i solidària; que tinguin consciència social i sentit del servei». «I que entenguin que la cura no és només tècnica, sinó també relació i presència; que siguin professionals capaços d'induir salut i esperança també amb petits gestos», afirma la Dra. Esquerda.

Quins objectius et marques com a degana?

El gran repte és continuar construint una facultat on el coneixement científic i el creixement humà vagin de la mà, i poder transmetre un model d'atenció integral i compassiva a les noves generacions. Volem professionals amb alta competència tècnica (*high tech*), però també amb una profunda sensibilitat humana (*high touch*), compromesos amb la societat i sensibles al patiment aliè.

Què consideres clau que els alumnes assimilïn a nivell humà?

Desitjo que entenguin que cuidar no és només fer, sinó també ser: escoltar, acollir i estar-hi. La compassió, entesa com compromís profund amb l'altre, ha de ser central. Volem que aprenguin a acompanyar en moments biogràfics, no només biològics, i que no tinguin por de paraules com «empatia» o «espiritualitat», ni tinguin por de comprometre's amb la justícia i la fragilitat.

Per què el professional de la salut cristiana ha d'entendre que cal tenir cura dels altres, especialment dels vulnerables?

Tenir cura és, per al cristià, una forma de servei i una expressió de l'amor evangèlic. En un món que valora tant l'autonomia, cal recuperar la centralitat del vincle i la dependència mútua. Paul Claudel recordava que «Jesús no ha vingut a suprimir el patiment, ni tan sols ha vingut a explicar-lo, sinó que ha vingut a omplir-lo de la seva amorosa presència». Molts cops, els professionals poden ser reflex d'aquesta presència en el patiment.

Òscar Bardají i Martín

GLOSSA

ENRIC PUIG JOFRA, SJ

Preguem junts en família

Uns pares joves m'explicaven la seva pregària familiar de cada diumenge al vespre, amb els seus fills de tres i gairebé sis anys. Atesa l'edat dels infants, paren esment en uns detalls aparentment accidentals però que ajuden a iniciar en la pregària a aquestes edats. Comencen per delimitar un espai de pregària: els pares i els fills asseguts a la catifa de la sala i, si els avis hi participen, s'asseuen al sofà. Se situen mirant una icona de Jesús o una de la Mare de Déu amb l'infant Jesús que posen sobre una taula baixa, il·luminada per una o més llànties. Un breu moment de silenci, per fora i per dins, delimita un espai material exterior i un espai interior per crear un ambient que ajudi a asserenar-se, a deixar les coses que preocupen i provoquen neguit.

Inicien la pregària fent el senyal de la Creu. La pregària ha de ser senzilla. Es basa, doncs, en la repetició de frases, un comentari sobre un fet viscut, una pregària a partir d'una fotografia, d'un dibuix que han fet, una cançó... seguit d'una petició o una acció de gràcies. Acaben, agafats de les mans, amb un Pare nostre que el més petit segueix fins on sap. La delimitació de l'espai sagrat ajuda al seu desco-

briment, a centrar la pregària i, també, a fer silenci per pensar què diré. La durada, per captar l'atenció, és curta, adequada a l'edat dels infants. Tenen cura de la posició i el gest. Una bona posició és la d'asseguts a terra, en rotllana. Pel que fa al gest, uneixen les mans o les obren o les ajunten, acompanyant la pregària de petició, agraïment, perdó, lloança... A les habitacions dels infants, en un mural hi enganxen dibuixos i fotografies al·lusives a les pregàries que mostren l'obra de la creació i en les que es pot copsar el que Déu ha fet per nosaltres i que ajuden a sentir-se criatures de Déu Pare...

És bo afavorir un espai i un moment que, en família, apropi a Déu Pare, a Jesús com a un amic invisible però que hi és. Que apropi a Maria, la mare de Jesús i també mare de tots els homes i dones, també de tots els infants. «Qui acull un d'aquests infants en nom meu, m'acull a mi, i qui m'acull a mi, no m'acull a mi, sinó el qui m'ha enviat» (Mc 9, 37). Amb aquest esperit d'acolliment, preguem junts en família. Si de debò la nostra fe és fonament de les nostres vides, trobarem el temps, l'espai, els gestos, les paraules, els silencis... i la intenció.

LEX ORANDI, LEX CREDENDI

«¿Acaso no estoy yo aquí, que soy tu madre?»

HNA. M. DE LOS ÁNGELES MAESO ESCUDERO

Franciscana de los Sagrados Corazones

Al inicio del mes de mayo, recordamos estas palabras con las que la Virgen, la «Señora y Niña mía» respondía a san Juan Diego. Tiernas palabras que nos colman de esperanza: «¿Acaso no estoy yo aquí, que soy tu madre?». María es nuestra querida Madre, siempre cercana a nosotros: en nuestro vivir cotidiano, en las alegrías y en las tribulaciones, en el acompañarnos al encuentro de su Hijo; ella nos muestra a Jesús y nos enseña a responder y a conducirnos en nuestra pequeñez; nosotros también somos sus pequeños hijitos.

«La esperanza encuentra en la Madre de Dios su testimonio más alto. No es casual que la piedad popular siga invocando a la Santísima Virgen como *Stella maris*, un título expresi-

vo de la esperanza cierta de que, en los borrascosos acontecimientos de la vida, la Madre de Dios viene en nuestro auxilio, nos sostiene y nos invita a confiar y a seguir esperando» (*Spes Salvi*, 24).

En el día en el que celebramos a todas las madres, damos gracias a Dios por las de nuestras familias, las que se encuentran entre nosotros y las que ya han partido. Agradecemos vivamente que nos haya dado el don de ser hijos de la Iglesia y la gracia de regalarnos a su Madre.

Rogamos a nuestra Señora, la más tierna de las madres, que nos ayude a tener un corazón compasivo y misericordioso. Ella nos ayude a tener entrañas de ternura, de servicio desinteresado, de afecto y de responsabilidad.

Lectures de la missa diària i santoral

5. □ Dilluns (lit. hores: 3a setm.)

[Ac 6,8-15 / Sl 118 / Jn 6,22-29]. Sant Àngel de Sicília, prev. carmelità; sant Amador, prev. i mr.; sant Martí de Fojosa, bisbe; santa Irene, vg. i mr. (304), a Tessalònica.

6. □ Dimarts [Ac 7,51-8,1a / Sl 30 / Jn 6,30-35]. Ntra. Sra. Dels Desemparats.

Tradició del martiri *ante portam Latinam* de sant Joan evangelista, patró de les arts gràfiques; sant Domènec Sàvio, alumne de Joan Bosco; santa Beneta, vg. i mr.; sant Justí, prev.; beat Francesc de Laval, bisbe de Quebec.

7. □ Dimecres [Ac 8,1b-8 / Sl 65 / Jn 6,35-40].

Sant Sixt i sant Eovald o Hou, mrs., venerats a Celrà (Gironès); beata Gisela (o Guisla), rel. benedictina, viuda de sant Esteve d'Hongria (s. X-XI); sant Benet II, papa.

8. □ Dijous [Ac 8,26-40 / Sl 65 / Jn 6,44-51].

Santa Maria, mitjancera de totes les gràcies; Mare de Déu de Pompeia (Roser) i també del Toro, patrona de Menorca, a més d'altres advocacions: Escola Pia, Miracle (Milagros), Salut, etc. Aparició de l'arcàngel sant Miquel, patró dels radiòlegs i dels radio-terapeutes; sant Eladi, bisbe; sant Bonifaci IV, papa; beat Jeremies de Valàquia, rel. caputxí; beat Lluís Rabatà, prev. carmelità. Beata Carme del Nen Jesús (González Ramos), rel. fund. Franciscanes dels Sagrats Cors.

9. □ Divendres [Ac 9,1-20 / Sl 116 / Jn 6,52-59].

Mare de Déu dels Desemparats, patrona de València i la seva regió; també la d'Argemè (Còria). Sant Gregori de Berrueza, bisbe; santa Lluïsa de Marillac (†1660), fund. Filles de la Caritat (FC, paüles); santa Caterina de Bolonya, vg.; santa Casilda, vg.

10. □ Dissabte. [Ac 9,31-42 / Sl 115 / Jn 6,60-69].

Sant Joan d'Àvila (1499-1569), prev., apòstol d'Andalusia i patró del clergat secular espanyol. Sant Antoni de Florència, bisbe; santa Beatriu, vg.

11. □ † Diumenge vinent, IV Diumenge de Pasqua (lit. hores: 4a setm.)

[Ac 13,14.43-52 / Sl 99 / Ap 7,9.14b-17 / Jn 10,27-30]. Sant Anastasi (s. III-IV), mr. a Badalona, fill i patró de Lleida. Sant Ponç (o Poni), bisbe, patró dels herbolaris; sant Eudald, mr. venerat a Ripoll (978); sant Felisa, mr.; beat Domènec Iturrate, prev. trinitari basc.

DIUMENGE III DE PASQUA

Lectura dels Fets dels Apòstols

(Ac 5,27b-32.40b-41)

En aquells dies els apòstols comparegueren davant el sanedrí, i el gran sacerdot començà així el seu interrogatori: «Us vam prohibir severament d'ensenyar res més en el nom de Jesús, però vosaltres heu omplert Jerusalem de les vostres doctrines i voleu fer-nos culpables de la sang d'aquest home». Pere i els apòstols contestaren: «Obeir Déu és primer que obeir els homes. El Déu dels nostres pares ressuscità Jesús, que vosaltres havíeu mort penjant-lo en un patíbul. La dreta de Déu l'ha enaltit com a Capdavanter i Salvador, per concedir al poble d'Israel la conversió i el perdó dels pecats. Nosaltres en som testimonis, i n'és també testimoni l'Esperit Sant que Déu ha donat a tots els qui l'obeeixen». Ells prohibiren als apòstols de parlar més en nom de Jesús, i els deixaren anar. Els apòstols es retiraren del tribunal del sanedrí, contents que Déu els considerés dignes de ser maltractats pel nom de Jesús.

Salm responsorial (29)

R. *Amb quin goig us exalço, Senyor!*

Amb quin goig us exalço, Senyor!, / m'heu tret a flor d'aigua quan m'ofegava, / i no heu permès que se n'alegrin els enemics. / Senyor, m'heu arrencat de la terra dels morts, / quan ja m'hi enfonsava, m'heu tornat la vida. R.

Canteu al Senyor, els qui l'estimeu, / enaltiu la seva santedat, / El seu rigor dura un instant; / el seu favor, tota la vida. / Cap al tard tot eren plors, / l'endemà són crits de joia. R.

Escolteu, Senyor, compadiu-vos de mi; / ajudeu-me, Senyor. / Heu mudat en joia les meves penes, / Senyor, Déu meu, us lloaré per sempre. R.

Lectura de l'Apocalipsi de sant Joan (Ap 5,11-14)

Jo, Joan, tot mirant la visió vaig sentir les veus d'una multitud d'àngels que rodejaven el tron de Déu, junt amb els vivents i els ancians. Eren milers i miríades de miríades que cridaven: «L'Anyell que ha estat degollat és digne de rebre tot poder, riquesa, saviesa, força, honor, glòria i lloança». Després vaig sentir totes les criatures que hi ha al cel, a la terra, sota la terra i al mar, totes les que hi ha en aquests llocs que deien: «Al qui seu al tron i a l'Anyell sigui donada la lloança, l'honor, la glòria i el poder pels segles dels segles». Els quatre vivents responien: «Amén». I els ancians es prosternaren adorant.

✠ Lectura de l'Evangeli segons sant Joan

(Jn 21,1-19) (Versió abreujada)

En aquell temps, Jesús encara s'aparegué als deixebles vora el llac de Tiberíades. L'aparició fou així. Es trobaven plegats Simó Pere, Tomàs el Bessó, Natanael, de Canà de Galilea, els fills de Zebedeu i dos deixebles més. Simó Pere els digué: «Me'n vaig a pescar». Els altres li respongueren: «Nosaltres també hi venim». Sortiren tots i pujaren a la barca, però aquella nit no pescaren res.

Quan ja clarejava, Jesús s'aturà vora l'aigua, però els deixebles no el reconegueren. Ell els digué: «Nois, ¿no teniu res per a menjar?» Li contestaren: «No». Els digué: «Tireu la xarxa a la dreta de la barca i pescareu». Ho feren així i ja no la podien treure de tant de peix com hi havia. Llavors aquell deixeble que Jesús estimava diu a Pere: «És el Senyor». Així que Simó Pere sentí aquestes paraules, es posà la roba que s'havia tret i es llançà a l'aigua. Els altres deixebles, que eren només a uns noranta metres de terra, vingueren amb la barca, estirant la xarxa plena de peix.

Quan baixaren a terra veieren un foc, amb peix i pa coent-se sobre les brases. Jesús els diu: «Porteu peixos dels que acabeu de pescar». Simó Pere pujà a la barca i estirà cap a terra la xarxa: hi havia cent cinquanta-tres peixos grossos. Tot i haver-hi tant de peix, la xarxa no s'esquinçà. Jesús els digué: «Veniu a esmorzar». Cap dels deixebles no gosava preguntar-li qui era; ja ho sabien que era el Senyor. Jesús s'acostà, pregué el pa i els el donava. Igual va fer amb el peix. Era la tercera vegada que Jesús s'apareixia als deixebles després de ressuscitar d'entre els morts.

Lectura del libro de los Hechos de los Apóstoles

(Hch 5,27b-32.40b-41)

En aquellos días, el sumo sacerdote interrogó a los apóstoles, diciendo: «¿No os habíamos ordenado formalmente no enseñar en ese Nombre? En cambio, habéis llenado Jerusalén con vuestra enseñanza y queréis hacernos responsables de la sangre de ese hombre».

Pedro y los apóstoles replicaron: «Hay que obedecer a Dios antes que a los hombres. El Dios de nuestros padres resucitó a Jesús, a quien vosotros matasteis, colgándolo de un madero. Dios lo ha exaltado con su diestra, haciéndolo jefe y salvador, para otorgar a Israel la conversión y el perdón de los pecados. Testigos de esto somos nosotros y el Espíritu Santo, que Dios da a los que lo obedecen».

Prohibieron a los apóstoles hablar en nombre de Jesús, y los soltaron. Ellos, pues, salieron del Sanedrín contentos de haber merecido aquel ultraje por el Nombre.

Salmo responsorial (29)

R. *Te ensalzaré, Señor, porque me has librado.*

Te ensalzaré, Señor, porque me has librado / y no has dejado que mis enemigos se rían de mí. / Señor, sacaste mi vida del abismo, / me hiciste revivir cuando bajaba a la fosa. R.

Tañed para el Señor, fieles suyos, / celebrad el recuerdo de su nombre santo; / su cólera dura un instante; / su bondad, de por vida; / al atardecer nos visita el llanto; / por la mañana, el júbilo. R.

Escucha, Señor, y ten piedad de mí; / Señor, socórreme. / Cambiaste mi luto en danzas. / Señor, Dios mío, te daré gracias por siempre. R.

Lectura del libro del Apocalipsis (Ap 5,11-14)

Yo, Juan, miré, y escuché la voz de muchos ángeles alrededor del trono, de los vivientes y de los ancianos, y eran miles de miles, miríadas de miríadas, y decían con voz potente: «Digno es el Cordero degollado de recibir el poder, la riqueza, la sabiduría, la fuerza, el honor, la gloria y la alabanza». Y escuché a todas las criaturas que hay en el cielo, en la tierra, bajo la tierra, en el mar —todo cuanto hay en ellos—, que decían: «Al que está sentado en el trono y al Cordero la alabanza, el honor, la gloria y el poder por los siglos de los siglos». Y los cuatro vivientes respondían: «Amén». Y los ancianos se postraron y adoraron.

✠ Lectura del santo Evangelio según san Juan

(Jn 21,1-19) (Versión abreviada)

En aquel tiempo, Jesús se apareció otra vez a los discípulos junto al lago de Tiberíades. Y se apareció de esta manera: Estaban juntos Simón Pedro, Tomás, apodado el Mellizo; Natanael, el de Caná de Galilea; los Zebedeos y otros dos discípulos suyos. Simón Pedro les dice: «Me voy a pescar». Ellos contestan: «Vamos también nosotros contigo».

Salieron y se embarcaron; y aquella noche no cogieron nada. Estaba ya amaneciendo, cuando Jesús se presentó en la orilla; pero los discípulos no sabían que era Jesús. Jesús les dice: «Muchachos, ¿tenéis pescado?». Ellos contestaron: «No». Él les dice: «Echad la red a la derecha de la barca y encontraréis». La echaron, y no podían sacarla, por la multitud de peces. Y aquel discípulo a quien Jesús amaba le dice a Pedro: «Es el Señor». Al oír que era el Señor, Simón Pedro, que estaba desnudo, se ató la túnica y se echó al agua. Los demás discípulos se acercaron en la barca, porque no distaban de tierra más que unos doscientos codos, remolcando la red con los peces.

Al saltar a tierra, ven unas brasas con un pescado puesto encima y pan. Jesús les dice: «Traed de los peces que acabáis de coger». Simón Pedro subió a la barca y arrastró hasta la orilla la red repleta de peces grandes: ciento cincuenta y tres. Y aunque eran tantos, no se rompió la red. Jesús les dice: «Vamos, almorzad». Ninguno de los discípulos se atrevía a preguntarle quién era, porque sabían bien que era el Señor. Jesús se acerca, toma el pan y se lo da, y lo mismo el pescado. Esta fue la tercera vez que Jesús se apareció a los discípulos después de resucitar de entre los muertos.

COMENTARI

És Jesús qui beneeix la nostra tasca; invoquem-lo

MN. JOSEP SERRA I COLOMER

Canonge de la Catedral

Sovint pensem que la nostra feina la podem fer tot sols, sense l'ajuda de ningú. Potser ho hem fet moltes vegades i en som uns experts; ens veiem capaços de fer-ho bé i tot sols. L'Apòstol Pere i els seus companys pescadors, així ho creien; però en una ocasió constaten que no han pogut pescar res.

De l'evangeli hem llegit que Jesús Ressuscitat els crida, constata la seva situació, i els ajuda; fins al punt de tenir una pesca extraordinària de peixos. Quan baixaren a terra, veieren que Jesús ajuntava els peixos que Ell mateix ja havia preparat coent-se sobre les brases.

Hem de fer tot el que ens pertoqui, com si tot depengués de nosaltres, però sabent i confiant que tot depèn de Déu. Invoquem-lo, donem-li gràcies i fem-li les nostres peticions. Deixem que compti i intervingui en les nostres vides. Cal que «esmorzem» i dialoguem amb Jesús, el Senyor; Ell sempre ens escolta, orienta i fa més profitosa la nostra vida i tot el que puguem realitzar.

Si la nostra relació amb Jesucrist és constant i fluïda, també sentirem en el nostre interior, i de diferents maneres, unes paraules com les que va dir a Simó Pere: «M'estimes?», i potser experimentarem que ens ho diu moltes vegades. Jesús sempre esperarà la nostra resposta per confiar-nos una missió, un encàrrec.

A Simó Pere, Jesús li diu: «pastura els meus anyells... pastura les meves ovelles». Cada un de nosaltres li hem de preguntar sovint al Senyor: què vols de mi? ara i aquí? Potser hi haurà una crida per a la nostra vida que anirà configurant la nostra existència, però a més estarà envoltada per altres crides més concretes que aniran modelant la nostra vida.

Les crides que Jesucrist ens pugui fer, tan a través de la Església com per mitjà de les necessitats de les persones i del nostre món, no sempre seran fàcils i agradables.

Jesús mateix ja va advertir als seus deixebles que podrien tenir dificultats, contratemps i persecucions; però que Ell no ens deixaria mai. Com a cristians, som una comunitat de cridats; tenim una vocació envoltada de moltes circumstàncies que la van concretant.

VIDA DIOCESANA

Agenda

Dimarts 6 i dimecres 7 de maig, a les 17.30 h. Confirmacions d'alumnes del col·legi La Vall a la Catedral.

Dijous 8 de maig:

—**A les 17.00 h,** reunió de la Comissió del 20è aniversari de la diòcesi al Bisbat.

—**A les 19.00 h,** Consell diocesà d'Assumptes Econòmics al Bisbat.

Divendres 9 de maig:

—**A les 10.30 h,** rebuda dels alumnes de l'escola Mare de Déu de la Salut al santuari diocesà de Sabadell.

—**A les 12.00 h,** reunió del Col·legi de Consultors al Bisbat.

—**A les 17.00 h,** trobada d'adolescents (DeleJove).

—**A les 19.00 h,** graduació dels alumnes de 2n de Batxillerat de l'escola Mare de Déu de la Salut de Sabadell.

Dissabte 10 de maig:

—**A les 11.00 h,** trobada de Pastoral Obrera a Bellavista.

—**A les 11.00 h,** celebració del 1700 aniversari del Concili de Nicea a la basílica de la Sagrada Família, a Barcelona.

—**A les 19.30 h,** confirmacions de la parròquia de Sant Cebrià de Valldoreix a l'església de l'Assumpció.

—**A les 20.00h,** confirmacions a la parròquia de Sant Esteve de Castellar del Vallès.

Diumenge 11 de maig:

—**A les 12.30 h,** confirmacions a la parròquia de la Santa Creu de Terrassa.

—**A les 19.00 h,** Missa en ritu hispanomossàrab a la parròquia de Sant Pere de Terrassa.

el 17è Aplec de Malalts. Després de l'acollida inicial, es va celebrar la Missa, seguida de l'adoració del Santíssim, la benedicció als malalts i a tots els presents, i la veneració de la imatge de la Mare de Déu. L'esdeveniment, presidit pel bisbe Salvador, va concloure amb un pìscolabis, durant el qual es va oferir un moment de convivència i el bisbe va saludar personalment els assistents.

Festa patronal de l'escola Mare de Déu de Montserrat de Rubí. El divendres 25 d'abril, la parròquia de Sant Pere de Rubí va acollir la Missa de la festa patronal de l'escola Mare de Déu de Montserrat, presidida pel bisbe Salvador. L'escola, que forma part de la Fundació Escola i Vida, va celebrar l'acte amb la participació d'alumnes, professorat, personal no docent i famílies.

Notícies

Celebració del 17è Aplec de Malalts al Santuari de la Mare de Déu de la Salut de Sabadell. El dissabte 26 d'abril al matí, el Santuari de la Mare de Déu de la Salut de Sabadell va acollir

Confirmacions

Parròquia Sant Menna de Sentmenat
(27/04/2025)

A més a més...

Concert «Emsemble Durme». Aquest diumenge 4 de maig, a les 11 h, a l'església de Santa Coloma de Marató, es presentarà «Emsemble Durme», un concert de música sefardita que fusiona les cultures àrab, jueva i cristiana. Interpretat per Ana Gloria Corellano (veu), Enrique Lleida (piano), Fernando Lleida (clarinet i saxòfon) i Santi Lleida (percussió).

CARTA DOMINICAL

† **SALVADOR CRISTAU COLL**
Obispo de Terrassa

Sobre esta piedra

Cuando en una organización, sea grande o pequeña, como puede ser un Estado o también una empresa cualquiera, desaparece el que es jefe, el presidente o el CEO como se dice actualmente, se produce una situación de crisis, de paro que en algunos casos puede llegar incluso a su desaparición.

Pero no es así en el caso de la Iglesia. Es verdad que cada vez que hemos vivido la experiencia de la muerte de un Papa hemos tenido una sensación de orfandad. Y no solo nosotros los creyentes de la Iglesia católica. También para muchos cristianos de otras confesiones e incluso para muchos no creyentes. Algunos, en estos días, me han venido a expresar sus condolencias, a veces sin decirlo explícitamente, sino que lo manifiestan con la mirada, con la expresión de su cara y unas breves palabras: «ha muerto el Papa...». Así me lo han expresado algunas personas. Porque la figura del Papa llena no solo el ámbito de la Iglesia católica sino también el corazón de muchas personas, creyentes o no.

Pero la nuestra no es una orfandad que lleve al abatimiento o al hundimiento. Porque los

cristianos vivimos lo que llamamos la esperanza, esa esperanza que no defrauda, dice san Pablo, cuando es auténtica.

Y lo que estamos viviendo en la Iglesia en estos días ahora refuerza aún más nuestra fe en la misma Iglesia y en que el Señor Resucitado está vivo y está presente en ella. La constatación de que para muchas personas el papa Francisco, pero también todos los Papas y especialmente los que hemos tenido estos últimos años, han formado parte de nuestra vida, en medio de nuestra sociedad secularizada, puede ser que precisamente demuestre que no lo era tanto como pensábamos, porque en el corazón de los hombres y mujeres de hoy hay añoranza de paternidad, hay necesidad de Dios.

Desde aquel día que Jesús dijo a Simón: «Tú eres Pedro y sobre esta Piedra yo edificaré mi iglesia... y todo lo que ates en la tierra quedará atado en el cielo...», desde ese día hasta el día de hoy, el Papa, el Obispo de Roma, el sucesor de san Pedro ha ejercido el rol y la misión de Vicario de Jesucristo en la tierra, de guardián del depósito de la fe y de la unidad, y en estos últimos años

un indudable liderazgo moral y espiritual en el mundo.

Y aunque esto lo echamos de menos cuando se produce una situación como la que estamos viviendo y que oficialmente llamamos «sede vacante», sin embargo, nuestra fe y nuestra esperanza van mucho más allá de lo que supondría la falta del que es la cabeza como podría ocurrir en el mundo de la política o de la empresa, porque el Papa es ciertamente cabeza visible, pero solo Jesucristo es su auténtica Cabeza.

Ha muerto el papa Francisco, es verdad, y sentimos el dolor de la separación, pero sabemos que no era él quien llevaba la nave de la Iglesia, sabemos que Jesús es quien la gobierna con su Espíritu Santo. Y por eso podemos decir que nuestra esperanza es verdadera porque desde ese día que cambió al nombre a Simón hasta ahora, siempre ha estado presente el Señor en su Iglesia: «Yo estaré con vosotros día tras día hasta el fin del mundo» (Mt 28,28).

Algunos medios de comunicación me han preguntado cuál sería el perfil que yo quisiera para un futuro Papa, para el Papa que está por venir. Y mi respuesta ha sido siempre decir que la Iglesia no es una empresa multinacional, que es el Espíritu Santo quien la lleva y la mueve a pesar de nuestras carencias y oscuridades, y que siempre nos ha dado el pastor, el Papa que en cada momento hemos necesitado. Y no me cabe duda de que así lo hará ahora también como siempre lo ha hecho.

BISBAT D TERRASSA

SEGUEIX-NOS A LES XARXES SOCIALS!!!

